

СПОРТИВНИЙ РОДОВІД

SPORTS RODOVID

№ 4

Зміст

I. Україна

Українська Буковина кличе до олімпу

II. Діаспора

Як, скільки, чому і для чого створювались Українські олімпійські комітети за кордоном

СУМ: тіловиховання, спорт та олімпійські ідеали 1949 – 1955 роки

45 пластових років спортивно-вишкільним таборам Загону «Червона Калина» (США): 1982 – 1983 роки

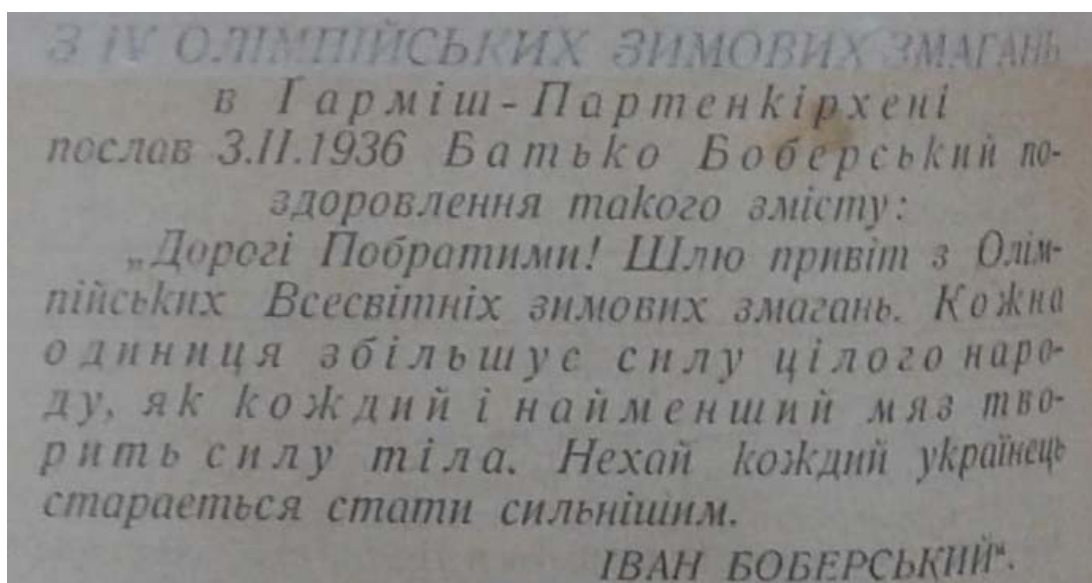
Спортивна преса закордонного українства

III. Світ

Мюнхен 1972 року та Українська олімпійська церква

IV. Новини

Українська Буковина кличе до олімпу

У 1935 р. у часопису «Діло» поміщена стаття «Заклик до участі в Олімпійських іграх». У ній розповідалось про те, що чернівецькі часописи оголосили заклик Володимира Білинського (Білинський Володимир (Volodymyr Bilynsky), юрист, журналіст, гром. діяч; н. 27.5.1910 у Чернівцях, п. 22.12.1967 в м. Туреку, Вік. Правничі студії закінчив у Чернівецькому Університеті. Активний у студентському житті, член багатьох громадських організацій Буковини. З 1944 р. в еміграції в Австрії; гол. укр. Делегатури суспільної служби у франц. Окупаційній зоні у Форальберіу. З 1949 р. в Мельборні; брав участь в укр. культ, житті, зокрема, як керівник культ.осв. відділу СУ ОА в 1960-67 рр. Співроб. зб. «Українці в Австралії» (1966), автор довшої статті про укр. культ.-мист. сили у цій країні. Президент Українського олімпійського комітету 1956 – 1966 рр. На фото Володимир Білинський сидить ліворуч),

щоб українці якнайскоріше активували питання створення Українського олімпійського комітету і брали участь в Іграх XI Олімпіади 1936 р. в Берліні (Німеччина). Володимир Білинський звернувся до

Організаційного комітету Олімпійських ігор з питанням, чи є можливо, щоб українці з Галичини, Буковини, Закарпаття та інших країв де вони проживають брали участь в Олімпійських іграх. На це він дістав відповідь, що це можливо, коли б був створений Національний олімпійський комітет й визнаний він Міжнародним олімпійським комітетом.

ЗАКЛИК ДО УЧАСТИ В ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГРИЩАХ.
Черновецькі часописи оголосили заклик В. Білинського, щоб українці занялися якнайскорше створенням Українського Олімпійського Комітету і взяли активну участь в XI. Олімпіаді у Берліні. П. Білинський звернувся був до організаційного комітету XI. Олімпіади із запитом, чи є можливо, щоб українці з Галичини, Буковини й Закарпаття та інших країв де вони проживають, взяли активну участь в Олімпіаді; на це дістав відповідь, що це можливо, але для цього мусів би створитися Національний Олімпійський Комітет, що по уконституванні мав би бути признаний Міжнародним Олімпійським Комітетом.

Ювілей „Довбуша“.

24 листопаду 1935 р. Українське спортове Т-во „Довбуш“ в Чернівцях святкувало 15-літній ювілей своєї чинности. „Довбуш“ був і в єдиною спортовою організацією на цілу Буковину. Тепер, як ми вже реферували, „Довбуш“ рішав поширити свою чинність на регулярні справи легкої атлетики та руханки для хлопців і дівчат. Цей перехід у руханково-спортивній діяльності до всебічного фізичного виховання своїх членів нас, українських руханків, дуже тішить. Бажаємо нашим побратимам спортсменам як найбільшого успіху в їх майбутній чинности та досягнень в усіх ділянках тілесного й духовного виховання. Сподіваємось, що українське громадянство поза Чернівцями також почне дбати про фізичне й моральне здоровля, закладаючи в містах і селах руханково-спортивні товариства та гнізда.

Заклик Буковинської молоді.

В „Самостійности“ (в ч. 47 від 24. XI. 35) видрукований заклик п. В. Білинського до української молоді готуватись до олімпійських ігрищ. Автор заклику звертається до Організаційного комітету XI. Олімпіади в валитом, чте можливим, щоб українці в Галичині, Буковині, Закарпаття та інших країв взяли активну участь

в XI. олімпійських ігрищах. На це була одержана відповідь, що можливо, лише для цього мусів би створитись Національний олімпійський комітет, який має би бути по його уконституванні признаний Міжнародним олімпійським комітетом. Коли це буде зроблено, українці зможуть взяти участь в XI. Олімпіаді.

Далі автор заклику висловлює погляд, що в огляду на пропагандивну сторону українці мусять взяти участь бодай в скромній кількості. Щож до українських спортових сил, то їх в досить, треба лише навчати з ними зносити. З цією метою звертається до більшх спортових осередків Галичини та Америки, щоб зайнялись як найскорше створенням Українського національного олімпійського комітету.

Вбачаючи в цьому автислові бажання буковинської молоді взяти участь у міжнародному святі краси й сили, ві своїй стороні висловлюємо побажання, щоб Українське спортове Т-во „Довбуш“, яке очевидно почувается в силах взяти участь в XI. Олімпіаді, виявило ініціативу з'ясування, шляхом листування, які ще українські спортові й руханкові організації можуть також взяти участь в Олімпіаді й аще в останніми прийти до порозуміння в усіх олімпійських справах.

Закордонна українська преса теж писала про ініціативу Володимира Білинського. Зокрема, часопис «Український сокіл» (Прага, Чехословаччина) посилаючись на тижневик «Самостійність», який видавався у Чернівцях видрукував заклик Володимира Білинського готуватись до Ігор XI Олімпіади

1936 р. Автор заклику висловлює думку: «що з огляду на пропагандивну сторону українці мусять взяти участь бодай в скромній кількості. Що ж до українських спортових сил, то їх є досить, треба лише нав'язати з ними зносини. З цією метою звертається до більших спортових осередків Галичини та Америки, щоб зайнятись як найскоріше створенням Українського національного олімпійського комітету».

Принагідно слід зазначити, що у 1935 р. «Діло» (за інформацією чернівецького «Часу») й інші часописи в краю та в Чехословаччині й США подали вістку про участь Українського спортового товариства «Довбуш» (Чернівці) в Олімпійських іграх 1936 р. Направду ця звістка не відповідає дійсності й не могла при всьому бажанні нажалі здійснитися. Бо ж тільки національні команди (в особі Національного олімпійського комітету) мають право брати участь в Олімпійських іграх, а не окремі спортивні товариства. Про це повідомив Організаційний комітет Олімпійських ігор члена «Довбуша» Володимира Білинського. До то ж несприятливі умови завадили б кращий підготовці спортсменів до Ігор: по-перше, окрім футболу у товаристві не достатньо були на той час розвинені інші види спорту; по-друге, румунська влада створювала штучні перешкоди для розвитку спорту (заборона «Довбушанських ігрищ», що входили до програми свята Федьковича з причини запрошення спортивних товариств «Україна» зі Львова та «Русь» з Ужгороду.

Створенню Національного олімпійського комітету України перешкоджали ряд чинників: відсутність суверенної держави, умови визнання НОКів Міжнародним олімпійським комітетом, панівна централізована влада СРСР, Польщі, Румунії, Чехословаччини яка не

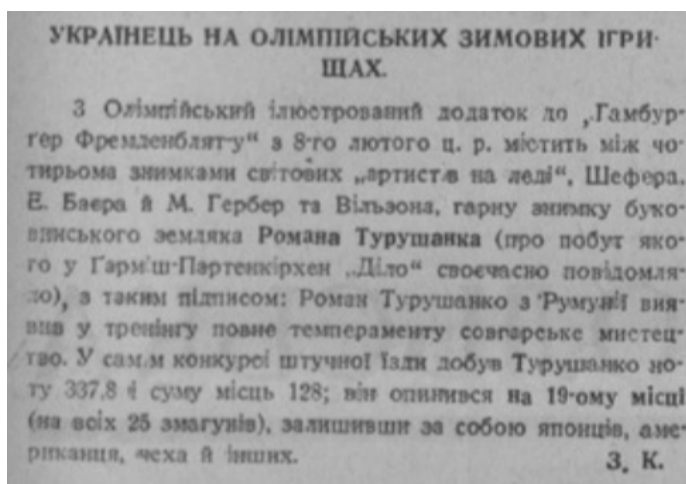
допускала й натяку на українську ідентифікацію навіть у спорті, а тим більше на міжнародній арені тощо.

Наведемо приклад державницьких дій Румунії щодо функціонування українського спорту в Буковині. Про це пише часопис «Діло» таке: «Румунські реформатори, що загнали майже ціле наше зорганізоване життя в безглузду сліпу вулицю самоліквідації, не спинилися й перед заходами знівечити весь організаційний доробок нашого спортивного руху на Буковині. Новий декрет, що має на днях появитись, передбачає, що голову і половину членів відділу кожного товариства іменуватиме з уряду патріотичний національний (румунський) комітет. Очевидно, що ті люди з румунського національного комітету виконають доручення і свою місію

гробокопателів нашого зорганізованого життя у всіх ділянках, у тому числі і спортивій. Згаданий декрет приходить саме в часі розбудови українського спортивного руху на Буковині. Зусиллями приятелів української молоді і спорту зорганізовано цілу мережу спортових товариств по містах, містечках і селах. Серед таких умовин українські спортовці виявляють подиву гідну видержаність і не попадають у зневіру, а маси глядачів приймають з незвичайним захопленням появу наших дружин на ріжних грищах буковинських міст та містечок».

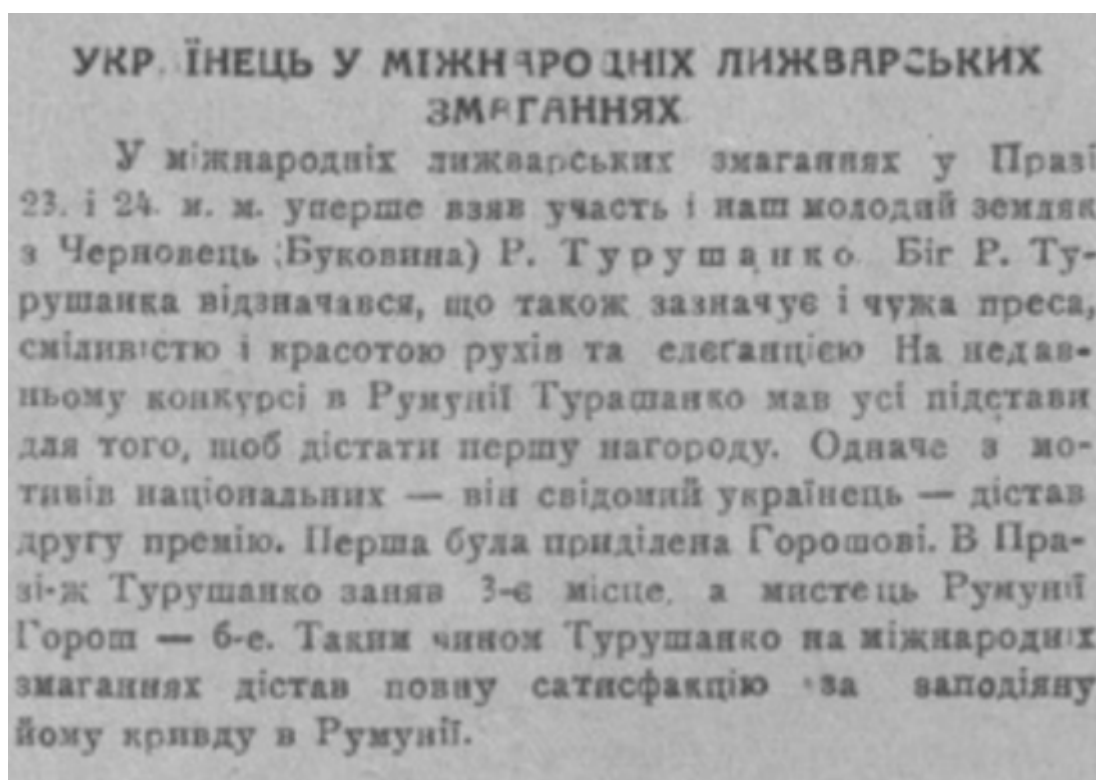
Однак, не стало це на перешкоді участі українських спортсменів в IV зимових Олімпійських іграх (Гарміш-Партенкірхен, Німеччина) та Іграх XI Олімпіади (Берлін, Німеччина). Часопис «Діло» повідомляв наступне: «Крім проф. Івана Боберського, який приїхав до Гарміш-Партенкірхену з Югославії (де тепер живе постійно) і якого цікавий репортаж читачі «Діла» мали нагоду прочитати в ч. 28 з 6 ц. м., прибув на Зимову Олімпіяду також український мистець-лижвар з Чернівців Роман Турушанко. З Гарміш-Партенкірхену надіслав він одному своєму товаришеві картку такого змісту: «Я добре сюди приїхав, усе в найліпшому порядку. Тут чудово. Шкода, що замало снігу і що тепло, бо все було б краще. Я сьогодні вже бігав на леді. Дістав я також карту вільного вступу на всі урядження. Порядок у Німеччині подиву гідний».

Німецька преса досить прихильно відгукнулася на виступ Романа Турушанка. В Олімпійському ілюстрованому додатку до часопису «Гамбургер Фремденблят» від 08 лютого 1936 р. поряд з фото з відомими

мистцями з фігурного катання на ковзанах поміщена світлина українця Романа Турушанка з таким написом: Роман Турушанко з Румунії виявив у тренінгу повне темпераменту совгарське мистецтво. У самім конкурсі

штучної їзди добув Турушанко ноту 337,8 і суму місць 128; він опинився на 19-ому місці (на всіх 25 змагунів), залишивши за собою японців, американця, чеха й інших.

Направду сказати Роман Турушанко потрапив до національної олімпійської збірної Румунії не випадково, а всупереч логіки державної політики щодо українців Буковини. Наведемо приклад наших міркувань. У 1935 р. часопис «Діло» повідомляло, що у міжнародних лижварських змаганнях (Прага, Чехословаччина – 23 – 24 лютого) брав участь, уперше у своїй кар'єрі, Роман Турушанко. Чеська преса відзначила високий рівень підготовки (техніка, рухи, краса та елегантність бігу) українця й його спортивний настрій (сміливість, жага до перемоги). Завдяки цьому Роман Турушанко здобув третє місце. Цікавим є той факт, що напередодні змагань у Празі, Роман Турушанко брав участь у змаганнях у Румунії, де мав усі підстави для того, щоб дістати першу нагороду. Однак з мотивів національних – він свідомий українець – посів друге місце. Перше було визначене Горошу, який у змаганнях у Празі посів лише шосте місце. «Діло» підсумовує це так: «Таким чином Турушанко на міжнародних змаганнях дістав повну сатисфакцію за заподіяну йому кривду в Румунії.

Спорт.

ВРАЖІННЯ З ОЛІМПІАДИ І З ПОЇЗДКИ ПО ЄВРОПІ.

В суботу 24. жовтня ц. р. відбудеться в залі С.Б. при вул. Руській ч. 20 в год. 18. відчит інж. Турушанка під наг. „Вражіння із подорожі колесом на XI. Олімпіаду в Берліні і по Європі“. Рівночасно мр Дорош тисвітлить свої фільми з життя Гуцульщини та руханкову фільму з берлінської Олімпіади. Вступ для членів сокільських гнізд Львова і впроваджених ними гостей.

Слід відмітити, що Роман Турушанко не тільки брав участь у IV зимових Олімпійських іграх, а й відвідав Ігри XI Олімпіади. До Берліну з Чернівців він дістався дивним чином, а саме на велосипеді. Про свої мандри Роман Турушанко ділився зі слухачами 24 жовтня 1936 р. у Львові у залі товариства «Сокіл-Батько» по вулиці Руській, 20. Лекцію на тему «Вражіння із подорожі колесом на XI Олімпіаду в Берліні і по Європі» призначено на 18.00. Водночас Юліан-Юрій Омелянович Дорош продемонстрував свої фільми з життя Гуцульщини та руханку з Берлінської Олімпіади.

Юліан-Юрій Дорош Зокрема, питання поїздки до Берліну, для студій стану руханки та спорту у культурних народів, було на порядку денному IVЗ'їзду Союзу українського сокільства за кордоном.

Волелюбні заклики українців Буковини до олімпійської самостійності України зворушили українців цілого світу. Так, українська сокільська громада Чехословаччини долучилася до олімпійських традицій.

Змаги в Га-Па.

Розмова з українським совгарем Романом Турушанком.

„Вибачте, що заходжу у Вашу спальню, одніце я запомігся вже вчора телефонічно на 8-му годину“, — кажу до п. Турушанка Романа, коли я вже представився.

„Вчора повідомлено мене, що питає за мною хтось з Канади і я був цікавий, хто це міг би бути“, — відповів мій новий знайомий.

„Не хотів я з Вами розмагнутись, а тільки було Вас віднайти. Управа помещань при злізничім дворі пояснила мені, що румунська дружина розміщена у двох готелях, при Рісерським Озері і при вулиці Бургакер ч. 1. Телефоную, ніхто не відзивається. Готелі вчором замкнули телефон, щоб дати знак, що всі кімнати заняті. Яких 120 готелів і пансіонів повні людей. Приватні доми всі заняті. Пішов я до готелю над Рісерським Озером. Це було чотири кілометри ходу. Готель повний, квіарня й їдальня повні. Румунські санкари, які там розмістились, відповіли, що не знають, де мешкають лещетарі і совгари. Пішов я в містечко Партенкірхен на вулицю Бургакер. Ше три кілометри. Румунські змагачики не знали, де мешкаєте, аж старенька аласиня пансіону пояснила, що Ви перенеслися до готелю „Синє гроно“. Аж тут я найшов Вас.“

„Так“, — відповів п. Турушанко — „всюди багато часу тратимо на хід. Оба містечка довгі на яких сім кілометрів. На однім кінці стадіон для лещетарів, на другім кінці шлях для сансарів, посередині стадіон для совганів. А всеж це мало місця. Здається, що пів світа приїхало в ці гори. Нині останній день змагань. Люди сканьювають великою програмою: Лещетний скок, рішалана гакіма між Канадою й Америкою і спяточне закінчення олімпійських змагань. Мінхенською вулицею, де мешкою, ідуть постійно авта в місто. Нині буде тут найбільше людей; усі охаються вперед. Прийду до Вас завтра вранці в 9-й...“

Олімпійські змагання закінчилися роздачею медалів при світлі смолоскипів і штучних опів. Від ходання повних 16 днів боліли менє ноги. Та я перейшов на другий, 17-го зятого ще чотири кілометри, щоб дістатись на вулицю Бургакер 1.

Авта відїїдили в напрямі Мінхена й Інсбрука. Перед готелями стояли вантажні авта, на які служба кидала валізи, куфри, коробки, лещети, палатки. Люди не йшли повагом, але спішались, не розглядалися, але йшли навропростець до звірня. Продавці програм вже не кричали: „Програма, програма!“ Продавці відзнак зникли, як сніг, що розтанув. Впорядчки руху на перехрестях десь пропали. Це був відліт моря людей. Місцевість Га-Па вродь від Олімпійських Зимових Змагань на велику столицю. Тепер маліла. При вулиці на дворець розбивали робітники два лавільони, поставлені лише на час змагань і складали дошки на вантажні авта. Свято скінчилось. Королева балю складала свій серпійковий одяг, щоб узятись до буденної праці.

Опівнився я в їдальні „Синього Гроно“ і замовив сїдданя. Небагом прийшов п. Турушанко із своєї кімнати: в сїрім светрі, середнього росту, стрункої постаті, волосся чорнаве, гладко причесане, лице повздовжне, очі жваві, темні, рухи і розмова спокійні.

„Коли відїїжджете?“ — запитав я. — „Чи нині?“

„Так, нині вчором відїїжджете ціла дружина і я їду разом, як її член“.

„Коли так, то маємо дещо часу поговорити. Я видів Ваш виступ у стадіоні перед двома днями, це було 14-го січня. Совгари пописувались своїми самостійно дїбраними виравами. Я сидів зарез при леді, в першій фрді і міг добре бачити кожного совгара. Виступало 25 людей, оден по другім. Кожен мав право пописуватись 5 минут. Судило аж 7 суддів рівночасно, крім цього одні посередині ставив таблиці, які подавали час, а другий давав знак прїорцем, коли зачиняти і коли кічтити. Голос у голоснику заповідів кожного совгара, їмя і державу.“

„Приписи для суддів пояснені в програмі“, — зауважив п. Турушанко.

„Це дуже складні правила. Ясно лише, що судді оцінюють вправи на підставі їх змісту та способу виконання. Добре, що кожен суддя видає свій осуд зарез на таблиці, яку підносять перед публікою з числом оцінки згору. Кожен глядач може перевірити оцінку, чи справедлива. Виджу з моїх записок, що виступало 25 совгарів, хоча зголосилось 37. Ви виступали як гром. Румунії. На грудях з лівого боку куртки вишитий був у Вас герб Румунії і герб Буковини. Виступали 4 японці, 4 британці, 4 австрійці, 3 американці, 2 німці, 2 маляри, 1 швайцарець, 1 фїнець, 1 лотис, 1 чехо-словак, 1 канадієць, це були заступники 12 народів з Європи, Америки й Азії. Ви були 7-мих з черги. Глядачі прийняли вас дуже прихильно і оплескували живо. А паж міжнародня публіка, яка багато видїла і зміє виробити собі погляд на вправи. Належите рішуче до класи світових совгарів. Дозвольте на запит: Де мали Ви нагоду придбати такий великий добір рухів й елегантну форму виступу?“ — запитав я.

„У роках 1934 і 1935 їздив я до Відня і вправляв там на леді клобу „Енер-Алслайф-Ферайн“. Мої вправи проводив учитель Вайс, якому я платив сам, але вступ на совганку мав я даром. Я виступав вже двічі в Празі. Колиб я міг виїхати до Лондону, бо там є найліпша школа для совгарів“, — пояснив мій співбесїдник.

„Це мене дивує, Англія має зиму дуже ладїду, дещо снїгу і дещо морозу, але це велике місто одно з найбільших на світі і може удержувати штучну совганку цілий рік“.

„Та воно так. Там є совгарська школа, яка випускає совгарів. Навіть норвежка Софія Гелі, яка здобула вже третій раз золоту олімпійську медалью жінок. Іде що року на якийсь час до Лондону, щоб там попрацювали деякі її недостачі. Хто совгається в Чернівцях, як я, де ходжу на другий рік праа, цей має дуже рідко добрий лід і добрі зразки, з яких міг би навчитись щось нового і щось гарного“, — говорив п. Турушанко. — „Брак також гроша, щоби попри студії на університеті покрити видатки на студії совганів. Кошти моєї теперішньої участі в Зимовій Олімпїаді покрила держава Румунія, яка зголосила 28 учасників як державну репрезентацію. Інакше не булоб для мене можливо взяти участь в Олімпійських Змаганнях“.

„Як учасник у змаганнях маєте свободний вступ на всі точки змагань?“ — запитав я.

Як, скільки, чому і для чого створювались Українські олімпійські комітети за кордоном

Українці за кордоном завжди відчували потребу в українських олімпійських традиціях та стояли в обороні олімпійської самостійності України. Тому упродовж ХХ століття створювались численні олімпійські комітети у різних країнах, з ініціативи різних громадсько-політичних організацій. Умовно можна здійснити певну періодизацію утворення Українських олімпійських комітетів, виділивши три «олімпійські хвилі» закордонного українства.

Перша – 30-ті роки.

Друга – 50-ті роки.

Третя – 70 – 80-ті роки.

У 1936 році у Філадельфії було проведено Першу Українсько-Американську Олімпіаду (символічно, що цього рік у Берліні відбулись Ігри XI Олімпіади). Це були перші масштабні українські змагання в діаспорі. Тому увага до них була неабияка з боку організаторів. Для координації дій та ефективної організаційної діяльності були створені комітети – Екзекутивний та Олімпійський. У складі Олімпійського комітету були: Михайло Головатий – голова, Теодор Химій – секретар, Анна Рудольф – фінансовий референт.

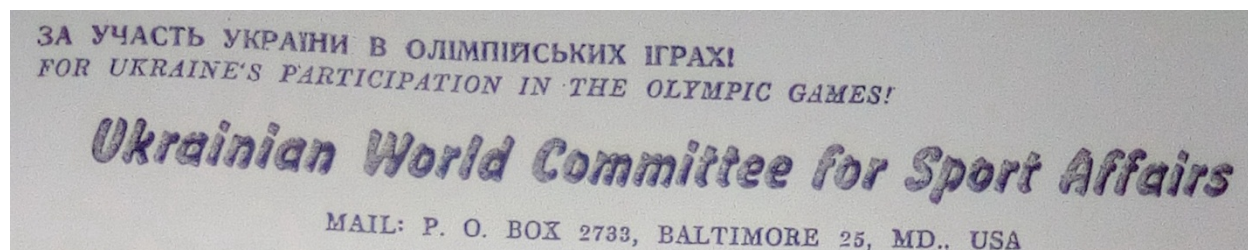
У часі другої хвилі було утворено вже більше Олімпійських комітетів. У 1954 році все гучніше лунають заклики до проведення чергової Українсько-Американської Олімпіади (в подальшому змагання називали найчастіше Спортові ігрища української молоді США та Канади). Цю ідею

пропонували Український Спортовий Клуб (Нью-Йорк) та спортова референтура Головної Управи СУМА. 26 лютого відбулися засновуючі сходуни Ініціативної Групи проведення олімпійського свята. Вибрано Діловий комітет, а згодом і Український олімпійський комітет, очільником якого обрано Едварда Жарського.

Підготовка до проведення спортових ігрищ української молоді сприяла до утворення нових Комітетів. Так, 2 та 7 лютого 1955 року в Торонто представниками товариств Пласт, СТ «Україна», Братства бувших Вояків УД та МУН було створено Український олімпійський комітет.

Також цього ж року в Монреалі був утворений Український олімпійський комітет для єднання молоді й участі у спортивному святі.

Але змагання, що планувалося провести у липні 1955 року було прийнято рішення перенести на пізнішу пору. Шкода адже вони так і не відбулись.

У 1956 році постав ще один Український олімпійський комітет (Український світовий комітет у справах спорту або ж Український олімпійський рух). Ціль Комітету була глобальною – боротися за олімпійську самостійність України! Серед членів-основоположників Українського олімпійського комітету були д-р Володимир Білинський (Австралія) – голова, Лев Штинда (Австралія) - заступник, Осип Зінкевич (США) – генеральний секретар, Василь Гладун (Канада), Роман Дудинський (Австралія) – секретар, Аркадій Жуковський (Франція), Роман Шраменко (США), Павло Дорожинський (Німеччина), Богдан Коваль (Аргентина), Степан Модрицький (Австралія), д-р Євген Мацяк (Англія), професор Петро

Войтович (США), Євген Скоцко (США). Офіційним осідком Комітету було обрано Вашингтон, а на час Олімпійських ігор Мельбурн.

Третя хвиля охоплює 70 – 80 роки, коли інтенсивність боротьби за олімпійську самостійність України досягає «Евересту». До ідеї окремішньої участі українських спортсменів від СРСР в міжнародних спортивних змаганнях (Олімпійські ігри...) долучаються державницькі (УНР в екзилі), політичні (Антибільшовицький Блок Народів, Український визвольний фронт, ОУНб, ОУНм), громадські (СКВУ, КУК), молодіжні (СУМ, Пласт, ОДУМ), спортові (УСЦАК) організації української діаспори.

У 1972 році, у часі Ігор XX Олімпіади, було створено Олімпійський комітет організацій Українського Визвольного Фронту. Очолив Комітет голова Крайової Управи СУМу в Англії Ярослав Деремєнда.

З ініціативи
Конгресу Українців
Канади та Світового
Конгресу Вільних
Українців у 1975 році
було утворено
Український

олімпійський комітет в Монреалі на час проведення Ігор XXI Олімпіади 1976 року. Очолив УОК Ярослав Пришляк.

Проведення Вільних Олімпіад 1980 та 1984 років, а також Української Олімпіади і Здвигу молоді 1988 року спричинило до створення Українських олімпійських комітетів.

СУМ: тіловиховання, спорт та олімпійські ідеали 1949 – 1955 роки

1949 рік був багатий на численні сумівські свята. У Німеччині осередки СУМу з Ляйпгайму, Ділінгену, Цуффенгавзену, Ельвангену, Нойбургу, а також з осередків французької зони 27 серпня організували свято, в програмі якого були спортові змагання. Змагання з футболу та відбиванки відбулися під час свята у Мюнхені-Фраймі. 20 та 21 листопада в Берхтесгадені з ініціативи

Головної Управи відбулася зустріч юних сумівців (юнаків та юначок) з ельвангенського, ляйпгаймського, міттенвальдського та берхтесгаденського осередків СУМу.

Спортивна програма зустрічі була насичена змаганнями. В футбольних змаганнях, що закінчилися з рахунком 1:0 брали участь збірна Ляйпгайм-Ділінген проти збірної Берхтесгаден-Міттенвальд. В змаганнях пінг-понгу перше місце здобули юні сумівці ділінгену. В шахах перемогу святкували ельвангенці. 23 листопада у ляйпгаймському таборі відбулися спортові

змагання (футбол, шахи, пінг-понг) між сумівцями Ляпгайму та Нового Ульму.

На сумівському святі в Н. Ульмі (Німеччина).
Фрагмент із футбольних змагань.

Напередодні спортивні змагання відбулись в Новому Ульмі. 29 – 30 листопада у Міттенвальді відбулася перша осіння зустріч юнацтва СУМу «Карпати». У програмі зустрічі відбулися спортивні змагання, в яких перше місце зайняло юнацтво Ляйпгайму.

Цьогорічне свято у Шарлеруа (Бельгія) було найбільше й наймасовіше за час праці української молоді у Бельгії. Тут були сумівці з осередків Ваму, Серену, Шарлеруа, Вінстерлягу та Вандре. Спортивні змагання стали прикрасою цього свята.

Навіть у віддалених куточках, де діяльність української діаспори зумовлена мало чисельністю громади ідеї СУМу поширювались блискавично. Наприклад, у Парагваї відбувались численні національно-патріотичні заходи та свята, а поряд них і спортивні змагання, які сприяли утворенню спортивних гуртків.

Спортова ланка осередку
СУМ-у в Кармен дель Парана — Парагвай, займаються
фізичними вправами

В Аргентині діяльність української молоді вражала своєю відданістю справі об'єднання та розвитку. За повідомленням Богдана Петрука СУМ в Аргентині постав 15 лютого 1941 року! Цього дня в залі «Просвіти» зійшлися

юнаки та юначки Буенос-Айресу та Док-Суду (передмістя Буенос-Айресу) для того щоб заснувати свою молодечу організацію.

Новообрана управа разом з представником Централі «Просвіти» паном Данилишиним опрацювали план діяльності, який включає такі напрями: читання української історії для еміграційної молоді, наука співу, народних танків і музики, а також руханково-спортові вправи. Не бракувало серед молоді охочих до спорту. Станом на 1948 рік відбувалися численні руханково-спортові виступи під проводом М. Подороги. Також організовувались змагання з копаного м'яча (футбол), сітківку (теніс), відбиванки (волейбол) тощо.

Не лише у Буенос-Айресі творили осередки СУМу, а й у невеличких містечках теж. Так, при товаристві «Просвіта» в Чако, було зорганізовано українську молодь, яка одразу ж виказала свої спортивні уподобання. Це вийшло так. В домівці «Просвіти» зібралося кількадесят осіб молоді та старших з метою підготувати організаційні збори СУМ. І першим наслідком цих сходин була самочинна збірка на закуп м'яча. Було зібрано кошти і придбано його.

У 1948 році зорганізована українська молодь в Буенос-Айресі починає видавати часопис «Сурма», на сторінках якого друкувалися цікаві дописи про спорт, олімпійський рух. Власне про діяльність у ці роки СУМ в Аргентині багато цікавого можна дізнатися саме з цієї преси. Вже з першого числа українська громада мала змогу довідатися про Олімпійські ігри 1948 року в Лондоні, а також про проведення у Німеччині Олімпіади ДП, де українські спортсмени блискуче виступили здобувши багато перемог та призових місць.

З метою активізувати спортивне життя українців в Аргентині у часопису «Сурма» у другому числі була опублікована стаття автора – «Прихильник»! Безперечно прихильника спорту! Ось, що він пише: «Так, ми спортсменці – українці в Аргентині. Ми, які маємо моральні й матеріальні

можливості розвинути живу спортову діяльність. Що ми робимо в справі організації й пропаганди українського спорту в Аргентині? З соромом мусимо признати, що спимо. Хоча серед нас є багато ентузіастів, прихильників спорту. Але вони, на жаль, не мають тої об'єднуючої сили, що заставляє голодних і виснажених наших братів у чужій, негостинній Німеччині здобувати золоті медалі. Серед нас найшлися б люди, які вчора покинули цей голодний Дпівський пайок, які не обросли ще товщем збайдужіння. Допоможім їм зорганізувати тут серед нас спортовий осередок в Аргентині. Хто перший започаткує серед нас спортову роботу? Кого манять лаври на зеленому стадіоні? Чекаємо на відповідь. В першу чергу від Централі СУМу при Т-ві «Просвіта» й його філій!». На цей заклик відгукнулися як раз і СУМ і «Просвіта». Їх кропітка діяльність у розвитку тіловиховання, спорту та олімпійських ідеалів підтвердили, що українці згуртовані та об'єднані поза межами рідного краю.

Діяльним на початку 50-х років є СУМ в Канаді. Згідно підсумків Третього З'їзду СУМ у Канаді за 1950 рік у спортовій ділянці досягнуто значних успіхів. Створено 11 спортивних гуртків та 8 шахових, організовано 52 спортивні змагання й 12 шахових турнірів.

У цьому ж часі слід відмітити й спортивні досягнення сумівців в Англії. При осередках існує: 7 футбольних дружин, 10 волейбольних, 13 гуртків настільного тенісу, 2 легкоатлетичні.

Для підготовки кадрів, подальшого зростання чисельності та організованості української молоді СУМ здійснював сумівські табори. Наприклад, з 29 серпня по 13 вересня 1953 року з ініціативи керівника юного СУМу В. Леника та заходами всього Крайового Комітету СУМу в Німеччині,

у Файстенгар поблизу Мюнхена відбувся сумівський табір для підготовки керівників та виховників юнацтва СУМу. Серед насиченої програми табору помітне місце займало фізичне виховання.

В цілому діяльність СУМу в Німеччині у цьому часі є надзвичайно потужною і спортова ділянка займає значне місце. Так спортова референтура, якою керує М. Федак (Смирний), щоб ще більше з активізувати спортивне життя в осередках, видала відзнаку «За фізичну вправність» з окремим правильником для цього.

30 серпня 1953 року спортивні змагання були у програмі VIЗдвигу СУМ в Бельгії, який відбувався у місті Намюр. Здвиг проходив під гаслом «Воля України – Наша Мета!». Спортивні виступи розпочалися вільно ручними вправами дівчат та хлопців. У волейбольних змаганнях переможцем став осередок СУМу з Ля-Лювієр, виборовши чашу Краєвого Комітету. В цілому ж постійно існують при осередках такі гуртки: волейбольні – 5, настільного тенісу – 2, шахові – 6.

У СУМА станом на 1953 рік нараховувалось 17 спортових гуртків, а саме 16 команд з волейболу, 13 пінг-понгу, 13 шахових, 2 легкоатлетичні, по одній з плавання та баскетболу й 3 футболу, які готувалися поруч з іншими до Другого Всеамериканського здвигу. Здвиг було проведено 12 – 13 вересня. Кращі виступи зі спорту були відзначені спеціальними нагородами.

Футбольна команда «Крила» при осередку СУМ-у ім. М. Павлушкова в Чикаго (США).

Не минали досвідчені американські сумівці й наймолодших. Зокрема для юнацтва СУМу й їх виховників організовували спеціальні конференції, де читалися лекції на різні теми.

Наприклад професор Едвард Жарський виступав з лекцією на тему «Спорт і гри в праці Юної СУМА».

В Австралії СУМ поширював свої ідеї серед української громади доволі активно, що сприяло розвитку різних напрямів діяльності осередків. Поряд з танцювальними, театральними й іншими гуртками діяли і спортивні: волейбольні – 4, шахові – 3.

На кінець 1955 року в цілому СУМ мав таку кількість спортивних гуртків: шахових – 27, спортивних – 41, настільного тенісу – 18.

Зокрема, сумівський осередок імені генерал-хорунжого Т. Чупринки в Нью-Йорку мав наступну спортивну статистику. Через брак відповідного приміщення були резерви для покращення спортивної діяльності. Однак навіть за таких умов мали місце успіхи у роботі. Наприклад, змагаючись з осередком СУМА в Пасейку у настільний теніс, осередок з Нью-Йорку став переможцем, а сумівка Оля Шевчук здобула перше місце серед місцевих одноліток.

Юні сумівці складають приречення.

Юнацьке приречення

Я син (дочка) Великого Українського Народу, заявляючи про свою готовність стати юнаком (-чкою) Спілки Української Молоді (СУМ), прирікаю перед Богом і Україною на свою честь, що скрізь і завжди

буду вірним (-ою) і служитиму мійому Творцеві Богові, буду гідним (-ою) сином (дочкою) своєї славної Батьківщини, змагатиму до Її визволення й створення Самостійної Соборної Української Держави,

плекатиму силу свого характеру, розуму й тіла,

творитиму добро моїм друзям, землякам та всім людям доброї волі,

змагатиму бути зразковим членом Юнацтва Спілки Української Молоді, гідно зберігаючи пам'ять про Її героїчних подвижників.

В цьому хай допоможе мені Бог!

45 пластових років спортивно-вишкільним таборам Загону «Червона Калина» (США): 1982 – 1983 роки

ІХ спортивно-вишкільний табір ім. пл. сен. Дмитра Яціва відбувся 24 липня – 7 серпня 1982 року на оселі «Вовча Тропа». Цього річ табір нараховував 100 учасників та 23 булави й інструкторів. У програмі табору була Олімпіада, спортові вправності, таборові вечірки (наприклад – маскарадні). Отаманом табору був пл. сен. Нестор Нинка, осавулом – пл. сен. Мирон Лозинський.

Номендант СВТ пл. сен. Нестор Нинка

з нитцею нвтів.

вивішення прапорів

Хорунні Спортивно-вишкільного табору відходять після

Про враження від перебування у таборі ділиться пл. розв. Михась Комар (самостійний гурток «Кобзарі», Албанська округа): «Спортовий табір на «Вовчій Тропі» у 1982 році був дуже гарний і повний несподіванок. Я зустрів багато товаришів, а також запізнав нових. Табір тривав два тижні. Цей табір був присвячений навчанню різних спортових ігор, як також будуванню характеру. Ми вставали о 6-ій годині ранком і зразу йшли на прорух. Після того був перегляд, а відтак був сніданок. В часі дня ми вчилися та вправляли різні спорти. Наприклад: копаний м'яч, кошиківку, відбиванку, плавання, стрільбу, легку атлетику та багато інших. Ми зупинялися лише на полуденок

та вечерю. Ми дуже гарно переводили вечори. Були заплановані різні розваги. Ми оглядали фільми, танцювали, палили ватри. Найбільші пригоди були в останніх трьох днях. Це були дні «Олімпійських» ігрищ. Перший день був присвячений копаному м'ячеві, відбиванці та іншим дружинним іграм. Ці змагання були між булавою, виховниками і учасниками. Другий і третій дні були дні справді повні «Олімпійських» змагань, де кожний з нас індивідуально змагався за першенство. Хоч кожний хотів виграти і дуже старався все було по-пластовому з гуморомпереведено.Кінець кінців мушу ствердити щохоч цілі мої вакації були цікаві, протечі таборіві дні були найкращі». Отже, доручення олімпійських ідеалів до програми табору заохотило й дуже стало до вподоби юнацтву.

ДЕСЯТЬ РОКІВ ДЛЯ СПОРТОВОГО ВИШКОЛУ

Організатори спортивно-вишкільних таборів „Червоної Калини” у редакції „Свободи”. Стоять (зліва): Орест Кебало і Нестор Нинка, сидять — Ігор Декайло і Миролуб Лозинський.

У 1983 році організатори й учасники табору святкували десятирічний ювілей спортивно-вишкільному табору. На передодні ініціатори пластового табору Миролуб Лозинський, Орест Кебала, Ігор Декайло, Нестор Нинка відвідали редакцію «Свободи», щоб розповісти про історію, успіхи, виклики та перспективи майбутніх таборів. Гості розповіли про мету табору, особливості його проведення (оселя,

програма, інструктори тощо), кількість учасників (за дев'ять років табір пройшло понад 750 учасників). Комендантами були пл. сен. Лев Штинда, пл. сен. Ігор Декайло, пл. сен. Богдан Михайлів, пл. сен. Юрій Струтинський, пл. сен. Олександр Маєвський, пл. сен. Нестор Нинка.

Нестор Нинка розповідав про спортові табори з особливим запалом й ентузіазмом. Він говорив про усі спортові заняття, які тримають молодь у

напрузі цілий день, але і залишають у них приємні спомини та бажання повернутися в друге і в третє. А ще він стверджував, що 30 % учасників перебувши трирічну програму, ще повертаються і на четвертий раз. І для них «таборових ветеранів» є особлива спеціальна програма для вишколу в одній ділянці.

10-річчя спортивно-вишкільних таборів

В літі 1983 року відбувся на "Вовчій Тропі" 10-ий з черги Спортивно-Вишкільний табір. Його організують щороку члени Загону "Червоної Калини". З того приводу Загін "Червона Калина" видав дуже гарну пропам'ятну книжку з численними кольоровими знімками й даними про всі дотеперішні табори, зокрема з іменами усіх комендантів, чи, як вони називають, 'отаманами" таборів, списки учасників та першунів. Книжку мистецько оформив член Загону "Червоної Калини" пл. сен. Б. Тигла. Для наших молодих читачів організатори зладили рекорди т. зв. "Олімпіад", що їх влаштовують на спортивно-вишкільних таборах, які містимо в тому числі разом із фотомонтажем знімок з різних спортивно-вишкільних таборів, які досі відбулися.

Отаман 10-го Спортивно-вишкільного табору пл. сен. Нестор Нинна, ЧН промовляє на сідиритті табору до учасників

Гості принесли з собою альбоми з численними світлинами з життя табору. З нагоди десятиріччя загін «Червона Калина» планує видати альманах. Підсумовуючи свою зустріч редакція «Свободи» говорить наступне: «Це добре, що праця цієї ентузіастичної групи пластунів-спортівців буде тепер зареєстрована у формі такого видання! Але кращим за альманах і за усі знімки та всі відзначування десятиріччя цих таборів є невгаваюче зацікавлення спортом і табором пластової молоді, що вже відбула табори, і тих, які чекають на можливість бути прийнятими до табору. Воно доказує, що пластуни із загону «Червона Калина» виконують дуже потрібну та дуже добру працю у напрямі виховання української молоді».

У молоді теж були неймовірні враження від табору, яким вони ділилися з усіма Пластом. Лія Котис (гурток «Калини», Ньюарк): «Вста-ван-ня!» Шоста тридцять кожного ранку на спортовому таборі ми мусіли вставати і

вправляти руханку. Ми дуже працювали й вправляли, і кожного вечора мало що не засипляли під час вечері.

РЕКОРДИ ОЛІМПІЯД СВТ			
ХЛОПЦІ			
Молодша група			
Ділянка	Ім'я і прізвище	Вислід	Рік
Нуля (8 фунтів)	Богдан Ісса	41' 5"	1982
Диск (1.61 кіл.)	Марно Гафтнович	92' 10"	1981
Скок у височінь	Аполон Григорович	5' 0"	1983
Скок у довжінь	Микола Могучий	14' 11.5"	1982
	Тереньо Соломон		1983
Короткий біг, 60 ярдів	Андрій Даник	7.60	1981
	Олександр Натречко		1983
Довгий біг навпрост.	Аполон Григорович	8:01.0	1983
Лук	Ігор Павлюк	27 точок	1983
Стріляння	Олесь Даник	35 точок	1983
Плавання (50 ярд.)	Микола Могучий	28.30	1982

ДІВЧАТА			
Молодша група			
Ділянка	Ім'я і прізвище	Вислід	Рік
Нуля (6 фунтів)	Христя Добрянська	31' 0"	1983
Диск (1 кіл.)	Христя Добрянська	62' 6.5"	1983
Скок у височінь	Христя Добрянська	4' 7"	1983
	Лариса Драган		1983
Скок у довжінь	Натерина Гроть	14' 1"	1983
Короткий біг (60 ярдів)	Лариса Драган	8.0	1982
Довгий біг, навпрост.	Марта Перфецьна	10:32.0	1983
Лук	Христя Добрянська	33 точок	1983
Стріляння	Натална Стахів	30 точок	1983
Плавання (50 ярд.)	Натерина Гроть	34.90	1983

хлопці			
Ділянка	Ім'я і прізвище	Вислід	Рік
Біг з перешкодами	Юрно Новальчук	1:04.9	1982
Денатльон	Марно Янубович	5606 пункт.	1983

ДІВЧАТА			
Ділянка	Ім'я і прізвище	Вислід	Рік
Біг з перешкодами	Натерина Гроть	1:10.0	1983
Денатльон	Хсеня Нольцьо	5180 пункт.	1983

Але помимо того всього, мені дуже подобався спортовий табір. Останній тиждень був дуже цікавий, бо була олімпіада. Атлети дуже завзято боролися, щоб виграти нагороду. Також були цікаві вечірки й фільми. Але найцікавіша була маскарада. Навіть комендант перебрався. Я запізнала дуже багато пластунів на таборі. Я також вернулася з табору в добрім фізичнім стані. Я маю надію, що на другий рік зможу знов поїхати на спортовий табір». Надія Дац (Ньюарк): «Цього року відбулося 10-літєспортово-вишкільного табору. Табір тривав два тижні. Це був мій перший спортовий табір, на який я поїхала, відбувши звичайний тритижневий табір. Перших три дні табору всіх боліли м'язи. Ми були змучені від проруху, який ми робили

майже весь час ножного дня. Вставання було о 6:30 рано. Ранками ми вправляли легку атлетику, а після обіду ми мали спортові ігри. Вечорами ми верталися до куренів, передягалися в наші червоні «алі-баби», йшли на вечерю, відбували вечірню молитву, а тоді були вечірки або кіна. Ми оглядали фільми з олімпіади та різні інші. Мені дуже сподобався спортовий табір. Я хотіла б на другий рік знов поїхати. Під час закриття табору всі учасники одержали металеву відзначну. З нагоди 10-ліття цього табору 22 жовтня запланована забава в Пассейку».

Святковий настрій пластунів і всієї української громади був порушений сумною звісткою про те, що 5 вересня 1983 року помер Лев Штинда.

Ділимося сумною звісткою зі всіми Братчиками Загону „Червона Калина“, що 5-го вересня 1983 р. відійшов на Вічну Ватру генеральний підскарбій Загону, визначний спортовий активіст на Рідних Землях, співосновник та перший отаман спортивно-вишкільних таборів загону на Вовчій Тропі

НЕЗАБУТНІЙ ДРУГ
бл. п. братчик пл. сен.
ЛЕВ ШТИНДА

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 9-го вересня 1983 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Катініс, Easton, Pa.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 10-го вересня 1983 р., о год. 11-й ранку з церкви св. Духа в Істон, на українській православній цвинтарі св. Андрія у Баванд Бруку, Н. Дж.

Клонимо голови перед заслуженим Пластуном і вірним Другом, в Дружині та Родині Покійного висловлюємо наші щирі співчуття.

СТАРШИНА ЗАГОНУ

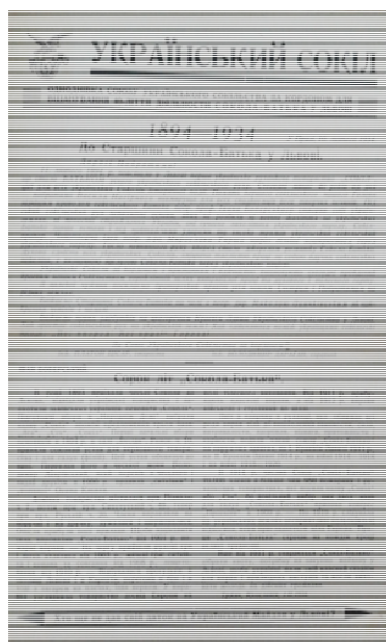
Спортивна преса закордонного українства

Справжній «бум» спортивна преса в українській діаспорі пережила наприкінці 1940 – початку 1960 років. У цей час у різних куточках світу друкуються газети, журнали або ж навіть окремі сторінки при газетах.

Хоча паростки спортивної періодики відомі ще з 1930-х років, коли починають друкуватися часописи сокільських руханкових товариств. Для

прикладу у 1934 році започатковано видання «Українського сокола» у Празі (Чехословаччина), або ж журналу з подібною назвою в Буенос-Айресі (Аргентина). «Український сокіл» у Празі спочатку вийшов одним числом у 1934 році, як одноднівка присвячена до 40-річчя створення «Сокола-Батька», а вже згодом виріс у повноцінний часопис, останнє число якого побачило світ у 1938 році. «Український сокіл» у Буенос-Айресі мав всі передумови стати яскравим періодичним виданням сокільських руханкових товариств в Аргентині, але надруковано його було всього декілька чисел, у зв'язку з матеріальними, технічним та організаційними перешкодами.

То ж після Другої світової війни, коли чергова хвиля українців змушена була вирушити закордон, почався новий етап у розвитку української спортової преси в еміграції. Чи не найпершими спортивними виданнями слід назвати часопис «Гарт» (Бад-Верісгофен, Німеччина), число 1 якого вийшло 28 липня 1946 року, двотижневик «На старті» (Ріміні, Італія). Перше число цього часопису вийшло 8 вересня 1946 року. Також цього року УРСТ Лев у Міттенвальді почав видавати (перше число вийшло 29 вересня) тижневик фізичної культури «Змаг». Слід зауважити, що всі старання української спортової громади відбувалися у дуже складних умовах, бо були вони переміщеними особами (ДіПі) й жили у таборах! Однак не було у них смутку й зневіри, а непереборне бажання жити, розвиватись у вільному світі за для свободи України!

З початком 1950-х років центр спортової української періодики перемістився до США та Канади. Одним з найперших спеціалізованих періодичних видань слід назвати сторінку «Український спорт» в часопису Ukrainian Weekly при газеті «Свобода» (США). Перше число вийшло 23 січня

З 10 березня 1956 року починає виходити український ілюстрований спортивний тижневик «Спортовий репортер» в Нью-Йорку. Видавцем та редактором був Роман Лисняк. До лав дописувачів йому вдалося долучити провідних знавців спортивного руху та журналістики: Тарас Грицай (Перт-Амбой), Євген Гец (Трентон), Володимир Дигдало (Детройт), Роман Дубляниця (Чикаго), Іван Дудка (Лос-Анджелес), Едвард Жарський (Нью-Йорк), Володимир Квас (Елізабет), Іван Красник (Чикаго), Володимир Куліш (Монреаль), Олег Лисяк (Філадельфія), Микола Лозовий (Міннеаполіс), Роман Савчак (Філадельфія), Олесь Смолянський (Нью-Йорк), Леонід Харченко (Перт-Амбой), Р. Харук (Нью-Йорк), Микола Чуйко (Чикаго), Андрій Яріш (Рочестер). Подальша доля часопису на жаль не відома.

Всі ці надзвичайно цікаві та цінні спроби zorganizувати українську спортову пресу в еміграції на жаль з різних причин не мали системності та тривалого видання. Але це були такі потрібні кроки вперед у формуванні української спеціалізованої преси, що кожен з цих часописів чи сторінки зробили величезний внесок у подальше спортове життя української громади. І як наслідок вже на початку 1960-х років на обрії з'являється новий часопис

«Наш спорт» («Our Sport») – не періодичний спортовий журнал українського спортивно-виховного товариства «Чорноморська Січ» - Ньюарк (США). Перше число журналу вийшло у 1963 році і видається по наш час!

Мюнхен 1972 року та Українська олімпійська церква

**ОЛІМПІАДА РОЗПОЧАЛАСЯ
УКРАЇНСЬКИМИ БОГОСЛУЖЕННЯМИ
В ОЛІМПІЙСЬКОМУ СЕЛИЩІ**

Широкомасштабна діяльність Українського олімпійського руху в екзилі розгорнулася на

різні ділянки суспільного життя в часі Олімпійських ігор в Мюнхені. Не винятком стало релігійне єднання громади й спортсменів. В Олімпійському селищі 27 серпня в неділю відбулося українське богослужіння саме в день коли розпочалися офіційно змагання. О сьомій ранку було відправлено Богослуження в українському православному й католицькому обрядах. Служби відбулися в спеціальній церкві в Олімпійському селищі, де упродовж Олімпійських ігор відбуватимуться відправи і молитви в різних обрядах і мовах. Про можливість українських богослужінь пан Осип Зінкевич домовлявся з Організаційним комітетом Олімпійських ігор ще у 1971 році, коли здійснив робочу поїздку до Європи.

**Палладій
Дубицький**

Українське православне Богослужіння відправив о. протопресвітер Палладій Дубицький, який звернувся до всіх спортсменів, учасників Олімпійських ігор, з таким посланням: «Дорогі сопастирі, дорогі брати та сестри у

Христі! В цей урочистий день я вітаю Вас усіх в імені Високопреосвященнішого Архієпископа Мстислава. Митрополита Української Автокефальної Церкви, як її адміністратор у Союзній Німецькій Республіці. Я безмежно вдячний Господу Богу, що сподобив мене одним з перших молитися тут сьогодні. Відповідальність, що на мені, велика, бо мені припало репрезентувати тут сьогодні наш єпископат, духовенство та вірних нашої Церкви. Тієї Церкви, що пройшла найважчі часи переслідувань, на долю якої випало стати першою в захисті Божих законів на нашій рідній землі, обороняти людські права одиниці і непохитні права народу. Перетривала наша Церква і далі живе у лихолітті, накиненим

безбожною владою і доктриною, яка заперечує все Боже, людське на землі і в людині. Віра і твердь ісповідників нашої Церкви робить її непереможною. Тут на цьому місці запалено Олімпійський вогонь, символ дружнього змагання за найвищі успіхи людини. Тут немає різниці між расами і класами, релігіями і націями. Тут є люди і народи, рівні між собою, як навчав Син Божий, Ісус Христос. Молодь світу показує тут і повчає, як може змагатися в мирі і взаємному пошануванні, як можна і треба жити без расової, класової і національної ненависти. Тут немає ліпших і гірших, тут всі мають однакову шансу і рівні права. Тут власне бачимо, як Христова наука про любові між людьми знаходить найглибший відгук і зрозуміння в людини. Тут горить вогонь, як у кущі перед Мойсеєм. Вогонь, що завжди горів і горітиме у найшляхетніших людських серцях. Вічний вогонь. Коли Мойсей зближався до горючого куща, почув голос: «Мойсею, Мойсею!...Скинь взуття з ніг твоїх, бо місце, що на ньому стоїш ти – свята земля» (Вих. 3,1-5). Свята земля і тут сьогодні, бо освячена найвищими людськими прагненнями сповнити закони Божі про любов між людьми. Апостол Іван Богослов навчає: Не ненависть і заперечення, ні старшування людини над людиною, не гноблення цілих верств суспільності в ім'я штучних доктрин і для панування однієї верстви, класи, чи партії, а те, що ми сьогодні бачимо на тих Олімпійських полях: спільне життя, пошану, чесне змагання людини з людиною за вищий осяг, за перемогу для людського роду! Господи, Ісусе Христе Спасителю і Найвищий Учителю! Щиро благаємо Тебе за всесвіт і всі народи світу. Нехай не буде між ними неправди, поневолення, ворожнечі та кровопролиття, а нехай запанує на всім світі свята правда Твоєї науки і заклику до рівності та братерства, щоб всіма народами світу на всіх мовах славилося Всесвяте і величне ім'я Твоє Отця і Сина і Святого Духа нині, по всяк час і на віки вічні. Амінь!».

Послання це видруковано українською, німецькою та англійською мовами і воно завжди знаходилось в приміщенні Олімпійської церкви. Українське Богослуження в католицькому обряді відправив о. М. Амроз,

співав інженер Є. Гарбач. В часі Богослуження шість спортсменів приступило до Святого Причастя.

Український спорт: визнання найкращих

14 вересня 2019 р. відбулась четверта Церемонія уведення до «Зали слави» Українського «Музею спорту» (США) видатних спортсменів любителів і професіоналів та будівничих громадського фізкультурно-спортивного і олімпійського руху закордонного українства та України.

До складу 50 номінантів «Зали слави» за згодою НОК України та НКСІУ увійшли:

у номінації «Олімпійські атлети» Валентина Цербе-Несіна – бронзова призерка зимових Олімпійських ігор 1994 року в Ліллекхаммері (Норвегія) з біатлону (спринт), що принесла для Незалежної України першу в історії олімпійського руху медаль; Олійник В'ячеслав – перший олімпійський чемпіон Незалежної України Ігор літньої Олімпіади 1996 року в Атланті (США);

у номінації «Будівничі (організатори)»:

Валерій Сушкевич (президент НКСІУ); Мирослав Герцик (колишній Голова Львівського облспорткомітету), Оксана Вацеба (колишній заступник Голови Львівського облспортуправління, наразі генеральний секретар відділення НОК України у Львівській області), Микола Романюк Президент хокейного клубу «Галицькі леви» міста Ново-Яворівськ, голова Львівської обласної федерації хокею, член виконкому відділення НОК України у Львівській області;

Довідково:

У вересні 2015 р. у м. Whippany, New Jersey (США) ентузіастами діаспорного олімпійського руху засновано та відкрито Український «Музей спорту та Залу слави». Щорічно, за рішенням відбіркової комісії та директорату до «Залу слави», за номінаціями «Професійні атлети», «Олімпійські атлети», «Атлети аматори», «Команди», «Будівничі (організатори)» уводяться відомі особистості українського походження, які досягли високих спортивних результатів на Олімпійських іграх, чемпіонатах

світу, Європи та професійних чемпіонатах. Спортивні подвиги та професійні досягнення таких особистостей сприяють об'єднанню світового українства навколо національної та олімпійської ідеї, пропагують здоровий спосіб життя та зміцнюють розвиток української спортивної спільноти за кордоном.

У першій церемонії 2016 р. з визначених комісією 51 осіб до Української «Зали слави» у номінації «Спортсмени олімпійці та професіонали» були уведені видатні українські атлети, олімпійські чемпіони Сергій Бубка і Валерій Борзов (легка атлетика), Віктор Петренко і Оксана Баюл (фігурне катання на ковзанах), Володимир Кличко (бокс), Віталій Кличко (багаторазовий чемпіон світу з кікбоксингу, боксу, «Вічний» чемпіон світу у важкій вазі за версією WBC, триразовий чемпіон України з боксу серед аматорів, чемпіон I Всесвітніх ігор військовослужбовців у важкій ваговій категорії).

До урочистого відкриття Українського «Музею спорту та Залу слави» від імені НОК України Сергій Бубка надіслав вітання. Також до експозиції Українського «Музею спорту» від НОК України були надані олімпійський прапор, чисельні олімпійські експонати, Сергій Бубка подарував свою жердину, Валерій Борзов, Володимир та Віталій Кличко, Оксана Баюл та Віктор Петренко надали власні спортивні реліквії та спортивне знаряддя.

У другій церемонії 2017 р. з визначених комісією 59 осіб до Української «Зали слави» у номінації - «Олімпійські атлети» проголошені олімпійська чемпіонка Лілія Подкопаєва (спортивна гімнастика), у номінації – «Професійні атлети» видатний футболіст сучасності Андрій Шевченко, у номінації «Будівничі (організатори)» - Василь Карленко, який брав участь у зазначеному заході від Національного олімпійського комітету України.

До другої Церемонії для Українського «Музею спорту» від НОК України, Федерації біатлону, України, Федерації лижного спорту України, Олімпійської академії, журналу «Олімпійська арена» та Національного комітету спорту інвалідів України були надані цінні подарунки, зокрема

олімпійський прапор з автографами видатних спортсменів, олімпійська форма для засновників Музею, олімпійська література, інформаційні матеріали з питань олімпійського спорту, пам'ятні значки, нумізматичні монети, тощо.

У третій Церемонії, що відбулася у вересні 2018 р. до «Зали слави» «Українського Музею спорту» включено у категорії «Будівничі (організатори)» - Кулика Володимира Васильовича, фундатора розвитку стосунків України із закордонними Українцями.

За підсумками щорічних церемоній уведення до «Зали слави» «Українського Музею Спорту» (США) імена видатних особистостей олімпійського діаспорного руху заносяться до «Книги слави».

Такий масштабний захід стає все більш популярним серед закордонного українства та сприяє збереженню національної олімпійської спадщини.

НОК України підтримує програму розвитку дитячого хокею CFHU

27 вересня до Олімпійського дому завітала делегація закордонних українців – колишні гравці НХЛ канадські хокеїсти українського походження Вейн та Дейв Бабичі разом з представниками громадської організації «Канадські Друзі хокею в Україні» (CFHU).

Гостей зустрічали член Міжнародного Олімпійського Комітету, віцепрезидент Національного олімпійського комітету України Валерій Борзов, радник президента НОК Микола Костенко, голова комісії НОК «Закордонне Українство» Василь Карленко та представники хокейної громадськості Києва.

Минулого року брати Бабичі запропонували програму підтримки розвитку хокею з шайбою в Україні, яка включає навчання українських тренерів, проведення майстер-класів для вихованців ДЮСШ, матеріально-технічну підтримку та проведення спільних україно-канадських заходів. 2018 у Львові було підписано тристоронню угоду про співпрацю між «Канадськими друзями хокею в Україні», відділенням НОК України у Львівській області та ХК «Галицькі Леви».

Як і минулого року, для вихованців хокейного клубу легендарні хокеїсти провели майстер-клас та відзначили достатньо високий рівень підготовки молоді. Окрім того дітям були вручені комплекти екіпіровки від Асоціації гравців НХЛ.

Валерій Борзов подякував представникам канадської діаспори за постійну підтримку та відзначив довготривалу плідну співпрацю. «Тренери, які працюють в Україні фанатично відносяться до своєї справи, а український спорт на базовому рівні й тримається на фанатиках. Їм потрібно передати сучасні модернові знання. При чому не теорію, а практику», - підкреслив віцепрезидент НОК. «Ця програма стратегічно направлена на підготовку тренерів, які працюють на базовому рівні - і з рівня професійних хокеїстів та їх тренерів передаються знання, навички, методики і техніки, технології підготовки гравців. Вона, переконаний, матиме дуже ефективний результат. Тож, я, як спортсмен, і як менеджер, підтримую цю чудову ініціативу».

Окрім просвітницької мети, брати Бабич мали ще й почесну місію. Бронзову призерку зимових Олімпійських ігор 1994 року в Ліллекхаммері, яка принесла в скарбницю України першу олімпійську нагороду Валентину Цербе-Несіну та першого Олімпійського чемпіона Незалежної України на Іграх літньої Олімпіади 1996 року в Атланті В'ячеслава Олійника (США) включено до «Зали Слави» «Українського музею спорту» у Номінації 2019

року «Олімпійські атлети». Тож, хокеїсти передали керівництву НОК України відповідні посвідчення.

Сьогодні та завтра відомі гравці НХЛ проведуть серію майстер-класів для вихованців київських дитячо-юнацьких спортивних шкіл «Сокіл» та «Крижинка». Окрім того у планах канадців зустрічі з керівництвом Української хокейної ліги та представниками інших спортивних структур.